

Kabouter Speurneus

de Zaak Van de Vreemde Vogel

Fiona Hack

Inkijkexemplaar

Fiona Hack

Kabouter Speurneus

de zaak van de vreemde vogel

Eerste druk 2022
Tekst © Fiona Hack
Illustraties © Lydia Klop - Steendijk

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio | Probeeld
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-22-5 | NUR 280
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kabouter Speurneus

de zaak van de vreemde vogel

Voor Hannah en Bella

Een rustige avond in mei

Kabouter Speurneus zit op het bankje voor zijn huis. Hij en zijn vriend Vlieg hebben net gegeten. Tevreden kijkt hij naar de ondergaande zon. De lucht kleurt geel, oranje en rood.

‘Wat een mooi avond,’ roept kabouter Hutspot van de overkant van de weg.

Kabouter Speurneus knikt vriendelijk. ‘Je groentetuin ligt er goed bij.’

‘Je moest eens weten hoeveel moeite het me kost om de konijnen uit mijn groenteveld te houden.’

‘Ik heb gezien dat je elke dag wat sla en wortels voor ze klaarlegt.’

‘Dat klopt, ze laten dan de rest met rust.’

‘Gelukkig maar, anders blijft niets over voor de winter.’

Kabouter Hutspot knikt.

‘Al mijn groenten gaan naar kabouter Zuurpot die de groenten inmaakt.’ Dat weet kabouter Speurneus. Hij heeft net een augurk gegeten gemaakt van komkommers die kabouter Hutspot in de herfst nog heeft geoogst.

‘En kabouter Vlierbloesem zorgt voor het fruit,’ zegt kabouter Hutspot. Ook dat weet kabouter Speurneus. Vanochtend heeft hij een boterham met aardbeienjam gegeten.

‘Kabouter Vlierbloesem maakt overheerlijke jam,’ zegt kabouter Speurneus.

‘Weet je nog dat er een keer een muis was die een hele pot kersenjam heeft leeggegeten?’ Kabouter Speurneus barst in lachen uit bij de gedachten aan die arme muis die zo’n pijn in zijn buik had dat kabouter Pillenbaas hem in het kabouterziekenhuis heeft moeten verzorgen.

‘Tja, niet alle dieren zorgen voor genoeg eten in de winter,’ zegt kabouter Hutspot. ‘Ik ga mijn avondwandeling maken. Tot ziens Speurneus.’

‘Dag, Hutspot,’ roept kabouter Speurneus. Hij veegt een lachtraan van zijn wang als hij een bekend geluid hoort.

Vlieg komt brommend aangevlogen. Elke avond vliegt hij een rondje om het kabouterdorp.

‘Die vervelende eksters maken veel te veel herrie,’ bromt Vlieg.

‘Ik heb niets gehoord.’ Kabouter

Speurneus staat op om voor Vlieg en hem een beker eikeltjeskoffie te maken.

‘Ik vloog net wat rond toen ik een groepje van vijf eksters met elkaar hoorde kekkeren.’

‘Kekkeren?’ vraagt kabouter Speurneus, terwijl hij Vlieg een beker eikeltjeskoffie aanreikt.

‘Ze maken een geluid dat klinkt als Kekkerekek.’

Kabouter Speurneus lacht als hij hoort hoe zijn vriend het geluid van een ekster nadoet.

‘Het klonk alsof ze ruzie hadden,’ vertelt Vlieg verder, ‘daarom wilde ik weten wat er aan de hand was.’

‘Was dat ook zo?’

‘Ik geloof het niet.’

Kabouter Speurneus schiet weer in de lach. ‘Hoe bedoel je? Hadden ze ruzie of niet?’

‘Ik bedoel dat ze wild in de toppen van de bomen aan het vliegen waren. Het leek op tikkertje, maar volgens mij zaten ze een kleine ekster achterna.’

Daar is kabouter Speurneus even stil van. Hij krabt op zijn hoofd. Vlieg ziet het. Hij weet dat kabouter Speurneus heel hard nadenkt als hij onder zijn puntmuts zijn hoofd krabt.

‘Ze vlogen boven mijn hoofd in de oude eik. Vanaf een blad heb ik een beetje kunnen horen wat ze tegen elkaar zeiden.’

‘Kekkerden, bedoel je,’ zegt kabouter Speurneus. Nu schiet Vlieg in de lach en knikt.

‘Het zijn jonge eksters die niet lang geleden hebben leren vliegen. Ze wonen nog in het nest van hun ouders, maar dat zal niet lang meer duren. Binnenkort vliegen ze uit. Jonge eksters leren van elkaar. Daarom vinden ze het fijn om in groepen bij elkaar te zijn. De kleine ekster zit in dezelfde groep eksters als zijn grote broer. Die broer, volgens mij heet hij Eddy, denkt dat hij stoer is door zijn kleine broer achterna te zitten.’

‘Tja, dat komt vaker voor bij jonge dieren. Ze willen niet in dezelfde groep met hun jongere broer of zus zijn. Dat vinden ze niet stoer.’

‘De kleine ekster vloog weg. De manier waarop hij vloog, leek alsof hij bang was.’

Dat vindt kabouter Speurneus zielig.

‘Ik vond het ook zielig,’ zegt Vlieg. ‘Ik ben naar die grote broer gevlogen en heb hem gezegd dat hij wel eens wat liever tegen zijn broertje kan zijn.’

‘Wat zei die ekster daarop?’

‘Dat ik me met mijn eigen zaken moest bemoeien.’

Kabouter Speurneus fronst zijn wenkbrauwen.

Vlieg haalt zijn schouders op. ‘De jeugd moet nog veel leren.’

Kabouter Speurneus knikt. 'Ik kwam zijn moeder tegen en heb het haar wel verteld,' zegt Vlieg.

'Ik ken moeder Ekster. Het is een lieve vrouw. Ze doet haar best de twee jongens in de gaten te houden.' Kabouter Speurneus drinkt de laatste slok van zijn eikeltjeskoffie op.

'Ze heeft er haar handen aan vol. Weet je nog dat de was van kabouter Spoel zomaar was verdwenen?'

Vlieg knikt. 'Ik heb haar enorme witte onderbroeken in een boom teruggevonden. Het leken net grote witte ballonnen. In de verte kon ik het gekekker horen.'

De daders zijn nooit gevonden. Nu kabouter Speurneus hoort dat er een groepje jonge eksters voor onrust zorgt, kan het zijn dat ze meer ondeugende dingen hebben gedaan. Om was, die in de bomen terecht is gekomen, kan hij nog lachen. Aan ruzie heeft hij een hekel.

‘Ik denk niet dat hun moeder er iets aan kan doen. Ze kunnen vliegen en zijn zo goed als volwassen,’ zegt Vlieg.

‘Ik zal morgen eens met ze gaan praten,’ zegt kabouter Speurneus. Vermoeid en stijf van het zitten, staat hij op. De lege bekers neemt hij mee naar binnen.

‘Eerst gaan we slapen, Vlieg.’

Vlieg knikt. Ook hij is moe. Morgen weer een dag.